

Hikotus Kauhistus Koljakala III

Merirosvoilun

alkeet

Muinaisnorjasta englannin kielelle
kääntänyt Cressida Cowell

Suomentanut Peikko Pitkänen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

*Kohteliaat varoituksen sanat:
Vaikka tämän kirjan sisältö on toki
tarkastettu huolellisesti, se ei silti välttämättä
ole historiallisesti täysin paikkansapitävä.*

Englanninkielinen alkuteos

Hiccup Horrendous Haddock III:

How to Be a Pirate

Text and illustrations copyright © 2004 Cressida Cowell

First published in Great Britain in 2004

by Hodder Children's Books, Hachette UK

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2005 ja 2025

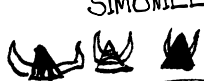
Tiedon- ja tekstinlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-51670-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

Omistan tämän kirjan isoisälleni Alanille, isälleni
MICHAELILLE, veljelleni CASPARILLE, miehelleni
SIMONILLE ja pojalleni ALEXANDERILLE.

 Rakkaudella C.C.

Suurkiitokset Simon Cowellille, Caspar Harelle, Tiina
Jalavalle ja Andrea Malaskovalle ahkeruudesta
ja kannustuksesta.

Hikotus
Tarinan
sankari

Hampaaton
Hikotuksen pieni
tottelematon lohikäärme

Hikotuksen paras ystävä
Suomusintti

Kauhukanttura
Suomusintin
lohikäärme

Aimo Mahti-
murikka

Hikotuksen isä ja
hurjimusten heimon päällikkö
(hurja mutta hidasälyinen)

LIMALOTJA

Haka rysypallossa,
solvauksessa,
järjettömässä
väkivallassa ja
kaikessa muussa

Remu lemmi
LAHOLATVA
Limalotjan kaveri ja
kaamea kiusanhenki

LOIMULIERO
Limalotjan lohikäärme

ALPO
Köyhä mutta rehti
maa-jussi

RAIVO
RÖYHTÄYS

Merirosvoilun opettaja

Kääntäjän huomautus

Kesällä 2002 rannalla leikkinyt poika löysi arkun, jossa oli tämän kirjan käsikirjoitus.

Kyseessä on Hikotus Kauhistus Koljakala III:n, kuuluisan viikinkisankarin, lohikäärmekuiskaajan ja huippumiekkailijan muistelmien kadonnut toinen osa.

Tarina kertoo kuinka hän sai kuuluisan miekkansa, koh-tasi ensimmäisen kerran pahimman vihollisensa, hylkiöiden kunnioitetun ja verenhimoisen päällikön ja selvitti Synkkö Sysiparran aarteen kaamean salaisuuden . . .

MERIROSVUILUN ALKEISTA ON KIRJOITETTU MM. NÄIN:

”Hikotuksen jännittävin ja hupaisin seikkailu tähän mennessä.”

Me merirosvot

”Kuka tämä Kauhistus Koljakala oikein luulee olevansa?

Me lohikäärmeet voimme syödä hänet aamiaiseksi.”

Suomusanomat

Sisällys

Synkkö Sysiparran aarrekartta	10
1. Merimiekkailua (ainoastaan aloittelijoille) ...	13
2. Ottelu Remulemu Laholatvaa vastaan	23
3. Melkoinen mäihä.....	36
4. Kenen arkku tämä oikein on?	39
5. AVAAMINEN KIELLETTY	49
6. Alpon tarina	61
7. Miekkailuharjoituksia ja aarteenetsintää	70
8. Sillä välin luolan uumenissa	86
9. Solvaustunti keskeytyy	89
10. Hikotuksen siihenastisen elämän surkein päivä	97
11. Synkkö Sysiparran aarre	115
12. Pako Silpojien saarelta	120
13. Erimielisyyksiä	138
14. Käännö huonompaan	144
15. Taistelu ONNENKANTAMOISEN kannella ..	154
16. Merenpohjassa	163
17. Voiko kehnommin olla?	167
18. Synkkö Sysiparran viimeinen yllätys	190
19. Synkkö Sysiparran seuraaja	203
Kirjaailijan jälkisanat	219

Silpojen
saari

Väärässä mittakaavassa

P

I

L

E

T

1. Merimiekkailua

(ainoastaan aloittelijoille)

Tor oli **TODELLA** äkäinen.

Hän oli lähettänyt mahtavan kesämyrskyn raatelemaan merta, joka ympäröi pientä paljasta Öystilän saarta. Kiukkuinen tuuli ujelsi halki kesyttömän ja raivoisan meren. Vimmastunut ukkonen jyrisi taivaalla. Salama viskoi keihäänsä veteen.

Vain umpihullun mielestä oli mitä mainioin purjehdussää.

Mutta, ällistyttävää kyllä, *muuan* laiva heittelehti hurjasti aallolta toiselle ja ahnas meri jäysti sen kylkiä aikoen

keikauttaa sen nurin ja nielaista matkustajat ja jauhaa heidän luunsa tomuksi.

Umpihullu kapteeni oli Raivo Røyhtäys. Raivo opetti merirosvoilua Öystilän saarella, ja tämä järjetön retki oli itse asiassa merimiekkailun oppitunti (ainoastaan aloittelijoille).

”NO NIIN, MAMMANPOJAT!” meuhkasi Raivo, karvainen ja lihaksikas parimetrinen mieli-puoli, jonka parta muistutti kookkaaksi harjoitettua hilleriä. ”VAUHTIA, TOR PARATKOON, ETTEHÄN TE MITÄÄN LÖLLÖJÄ MEDUUSAMUMMOJA OLE ... HIKOTUS, SINÄ SOUTAT KUIN KAHDEKSANVUOTIAS ... AIRON LEVEÄ PÄÄ PANNAAN VETEEN ... LIIKETTÄ NIVELIIN ...” ja niin edelleen ja niin edelleen.

Hikotus Kauhistus Koljakala kolmas kiristeli hampaitaan, kun suuri aalto pyyhkäisi yli laidan ja läimähti suoraan hänen kasvoilleen.

Itse asiassa Hikotus on tämän tarinan sankari, vaikkei sitä ikimailmassa olisi voinut päätellä hänen ulkonäöstään. Hän oli pienehkö, ja hänen kasvonsa olivat varsin mitäänsanomattomat.

Laivaa soutaa ähersä kaksitoista muuta poikaa, ja melkein jokainen heistä muistutti enemmän viikinkisankaria kuin Hikotus.

Esimerkiksi Pahkasika oli vasta yhdentoista, mutta

No
niin.
MAMMAN-
POJAT!
meuhkasi
Raivo
Röyhtäys

hänellä oli jo verrattomasti orastava finnisato sekä hikiongelma. Remulemu pystyi soutamaan kiivaasti yhdellä kädellä ja ronkkimaan toisella sieraimiaan. Limalotja oli synnynnäinen johtaja. Hämmingillä oli korvakarvoja.

Hikotus oli täysin keskiverto, huomaamaton, luikku pisamainen poika, joka ei jäänyt helposti mieleen.

Poikien lohikäärmeet, joita oli yhteensä kolmetoista, olivat ahtautuneet tuhtojen alle.

Hikotuksen lohikäärme oli kooltaan huomattavasti pienempi kuin muut. Sen nimi oli Hampaaton, ja se oli smaragdinvihreä rahvas- eli maatiaislohikäärme, jolla oli valtavat silmät ja hapan ilme.

Se kitisi Hikotukselle lohikärmekseksi.*

"Nämä viikingit h-h-hulluja. Hampaattoman siipiin m-m-meni suolaa. Hampaaton isossa kylmässä lätäkössä. Hampaattomalla n-n-nälkä... A-A-ANNA RUOKAA." Se kiskoi Hikotusta lahkeesta. "Hampaattoman täytyy saada r-r-ruokaa NYT."

Lohikäärmeen silvet ovat
mainio sateenvarjo...

*Lohikärmes on lohikäärmeiden emonkieli. Olen kääntänyt lohikäärmeiden puheen niille lukijoille, joiden lohikärmes on ruosteessa. Ainoastaan Hikotus ymmärtää tätä kiehtovaa kieltä.

"Anteeksi vain, Hampaaton", Hikotus vavahti, kun laiva rysähti rajusti valtavan aallon pohjaan, "mutta nyt ei ole hyvä hetki . . ."

"VAIN TOR TIETÄÄ", karjui Raivo, "kuinka teidänlaisenne SURKIMUKSET pääsivät hurjimusten heimon jäseniksi . . . Mutta nyt teillä on edessänne neljä vuotta rankkaa merirosvoilukoulutusta, ennen kuin voitte oikeasti nimittää itseänne VIIKINGEIKSI."

"Hieno homma", Hikotus ajatteli synkeänä.

"Aloitamme harjoittelemalla kaikkein tärkeintä viikinkitaitoa . . . MERIMIEKKAILUA." Raivo virnisti.

"Merimiekkailun säännöissä . . . EI OLE SÄÄNTÖJÄ. Puremisesta, huijaamisesta, raapimisesta ja kaikesta muusta kieroilusta saa lisäpisteitä. Häviöjä on se, joka huutaa ensimmäisenä 'Antaudun'."

"Tai sitten me kaikki hukumme", mutisi Hikotus, "kumpi nyt ehtiikään sattua ensin."

"NO NIIN", mesosi Raivo. "ENSIMMÄINEN KOKELAS ON REMULEMU LAHOLATVA. KUKA OTTELEE HÄNTÄ VASTAAN?"

Remulemu Laholatva röyki tyytyväisenä ajatellessaan verenvuodatusta. Remulemu oli älyvapaa heittäjä, jonka karvaiset rystyset laahasivat maata hänen kävellessään, ja häijyjen pienten silmiensä ja leveissä

sieraimissa killuvan ison renkaan takia hän muistutti äreää, pahansuopaa villisikaa.

”Kuka ottelee Remulemua vastaan?” toisti Raivo Röyhtäys.

Kymmenen poikaa, jotka halusivat kiihkeästi, että Remulemu tekee heistä hakkelusta, sinkauttivat kätensä ylös ja huusivat: *”minäminäherrasoturivalitseminut.”* Sen saattoi arvata. Sellaisia olivat tyypilliset hurjimukset.

Mutta vielä yllättävämpää oli, että myös HIKOTUS kapsahti jaloilleen ja huusi: ”Minä, Hikotus Kauhistus Koljakala kolmas, ilmoittaudun vapaaehtoiseksi!”

Tämä oli epätavallista, sillä vaikka Hikotus sattuiakin olemaan päällikkö Aimo Mahtimurikan ainoa poika, urheilijana hän ei ollut mikään luonnonlahjakkuus. Hän oli miltei yhtä surkea rysypallossa, teillauksessa ja muissa väkivaltaisissa viikinkilajeissa kuin hänen paras ystävänsä Suomusintti.

Ja Suomusintti katsoi kieroön, ontui, oli allerginen ja kömpelö kuin mikä.

”Mikä sinua oikein riivaa?” kuiskasi Suomusintti. ”Istu, senkin sekopää . . . Remulemu nirhaa sinut . . .”

”Älä huoli, Suomusintti”, sanoi Hikotus. ”Tiedän kyllä mihin olen ryhtymässä.”

”Okei, HIKOTUS”, jyrisi hämmästynyt Raivo. ”Tulepa tänne, poju, ja näytä mikä olet miehiäsi.”

”Jos minusta IKINÄ tulee tämän heimon päällikkö”, kuiskasi Hikotus Suomusintille riisuessaan takkiaaan ja tarttuessaan miekkaansa, ”minun on oltava sankari *jossain* . . .”

”Usko pois”, sanoi Suomusintti, ”TÄMÄ EI OLE SINUN HEINIÄSI . . . Olet välkky. Puhut lohikäärmeille. Mutta että kamppailisit Remulemun kaltaista julmuria vastaan? EI, EI, EI, älä unta näe.”

Hikotus ei kuunnellut. ”Kauhistus Koljakalat ovat olleet aina loistavia miekkailijoita. Se taitaa olla sukuvika . . . Ajattele nyt vaikka isoisoisaisäni, Synkkö Sysipartaa. KAIKKIEN AIKOJEN paras miekkailija . . .”

—

”Niin, mutta oletko SINÄ muka miekkaillut aiemmin?” kysyi Suomusintti.

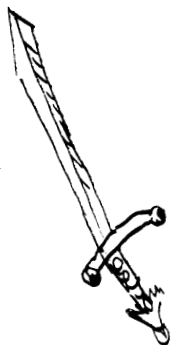
”No, en”, myönsi Hikotus, ”mutta olen lukenut alan kirjallisuutta. Osaan kaikki liikkeet . . . Purevan piston . . . Tuhoojan puolustuksen . . . Synkköparran sivalluksen . . . Ja minullahan on loistava uusi miekkakin . . .”

Miekka oli todellakin vertaansa vailla: kauhunkylväjä tuulisterä, jossa oli vauhtiraidat ja vasarahain muotoinen kahva.

”Sitä paitsi”, sanoi Hikotus, ”en joudu nyt tosipaikan eteen . . .”

Harjoituksissa merirosvokokelaiden miekan terää suojasi puinen tuppi. ”Mitä lässyilyä, ei niin vain ollut MINUN NUORUUDESSANI”, ilmoitti Raivo. Joka tapauksessa tupesta oli se ETU, että koulutuksen päätteeksi hurjimusten heimossa oli enemmän eläviä kuin kuolleita merirosvoja.

Suomusintti huokaisi. ”Hyvä on, senkin kaheli. Jos sinun on ihan pakko . . . muista säilyttää katseyhteys . . . pidä miekkasi jatkuvasti pystyssä . . . ja rukoile hartaasti ukkosenjumala Toria, koska tarvitset kaiken mahdollisen avun . . .”

← Kauhunkylväjä tuulisterä